Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 12 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Dec. 1952

Brinnande hjärtan

Emmauslärjungarna sade: »Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han uttydde för oss skrifterna?» (Luk. 24:32) Händer sådant nu? Blir hjärtan brinnande i våra dagar? En söderhavsmissionär, som mött en av spetälska illa vanställd kvinna, skrev i sin dagbok: »Du såg på mig genom den sjuka kvinnans ögon, och jag visste det icke.» Sedan gav han hela sitt återstående liv åt de spetälska och dog som en av dem. Han hade träffats av Jesu blick, och hans hjärta hade blivit brinnande. Själv såg jag en gång i ett litet mongoltält med stampat jordgolv en ung mongolflicka, vars ena öga förstörts av syfilis. Men med det friska mötte hon min blick så intensivt, så omutligt öppet, att jag tyckte mig aldrig ha sett något så vackert. Jag kände att jag älskade henne.

När våra hjärtan blir brinnande knyts vi till Guds verk, till missionen, till missionärerna. Vi knyts till dem i bön och offer. Ty antingen är vi en kraftstation eller är vi det inte. Antingen brinnande eller inte. Vad v i ä r till vår invärtes människa, det är det som är det avgörande.

Du som för oss har burit syndanöden,
Värm våra själar med den starka glöden,
Att vi dig älska, trofast intill döden,
Jesu, vår Herre.

Ulla Lidman-Frostenson

I Betesdakyrkan böne- och offerdagen den 9:e nov. 1952.

Mästarens bild

Av Frank Mangs.

På nordvästra stranden av sjön Gennesaret träffade jag en gång en konstnär. Han var i Galileen för att måla landskapsbilder. »Men», sade han, »jag har varit här i sex veckor utan att kunna måla en enda bild. Gång på gång har jag försökt, men det går inte. Mina färger är alltför hårda för att kunna återge de mjuka nyanser, som finns här. Hus och ruiner kan jag måla, men inte naturen.»

Och detta är precis vad jag känner, när jag skall försöka ge en bild av Mästaren själv. Färger har jag, som passar för det misslyckade verket. En trasig lerkruka kan jag beskriva. Men Mästaren — — — honom kan jag inte måla!

Ändå har jag en intensiv önskan att låta dig se hans bild. Jag tror, att du behöver det. Jag önskar, att jag kunde måla det bottenlösa djupet i hans blick, när han sänker den in i en syndares samvete och låter honom känna, att han är genomskådad och älskad.

Jag önskar, att jag kunde måla den panna, bakom vilken visdomens och kunskapens alla skatter ligger förborgade — den panna, som en gång färgades röd av stingande törnen.

Jag önskar, att jag kunde måla den sårmärkta mästarehanden, som griper lerklumpen, och som äger en otrolig erfarenhet av arbetet med krångligt människomaterial.

Jag önskar att jag kunde beskriva honom, som år efter år mött mig med ett makalöst tålamod, och som ännu inte tröttnat på att börja om igen.

Jag ville men jag är dömd att misslyckas. Alla mina färger är för hårda. Men — ära vare Gud! Den bild som inte kan målas med ord och färger, den bilden förmår Guds Helige Ande göra levande för själens öga.

»Han skall förhärliga mig», sade Jesus om den Helige Ande. Får du genom den helige Andes bistånd en levande blick på Kristus, skall du inom loppet av ett ögonblick bli befriad från syndens tjusande makt. Ty ingen människa kan se på Jesus och synda. Passionernas brand slocknar inför renheten i hans ögon. Hjärtats hårdhet smälter ned som vax i flammande lågor inför kärleken, som väller ut från hans väsen. Världen förlorar all sin glans inför skönheten i hans ansikte. Syndaproblemet finner sin fullkomliga lösning i Jesus Kristus.

Böj dig i stoftet och tacka Gud för att den Helige Ande är sänd

i världen. Tacka för det verk han har begynt just i dig och bed, att Guds Helige Ande må fylla varje tomrum i ditt väsen och göra Kristus levande för din inre blick. Blir du upptagen med honom skall du snart få erfara, att du kommer in i en värld av renhet och ljus, en värld av sanning och liv och fullkomlig kärlek.

Åter dophögtid i Muroran

Ytterligare åtta japaner döpta.

I brev till Ljusglimtar, avsänt den 21:a okt., skriver missionär Edvin Bohlin från Muroran:

Kära missionsvänner!

Vi har återigen haft den stora glädjen och förmånen att ha dopförrättning här i Muroran. Det var söndagen den 5 oktober. Denna gången var det 8 stycken som döptes, 4 män och 4 kvinnor.

Paul Eriksson kom upp från Tokio dagen innan, så han hjälpte mig, och det var jag glad för. Dessutom hade vi två gäster hos oss över helgen, mr. Street, superintendent i CIM, och hans tolk. CIM har nu också beslutat att upptaga arbete här uppe i Hokkaido, och mr. Street reser nu här för att försöka skaffa hus och vad de behöver för att sätta igång med arbetet. Nu var han ledig över en weekend och då passade han på och kom till oss, och det var så trevligt. Jag lärde känna mr. Street i Kina som en rejäl och gedigen man och en mycket god förkunnare, och det var så rikt ha honom hos oss över helgen. Och det tyckte mr. Street själv också.

Efter dopet och ordinarie söndagsmötet på e. m. firade vi Herrens Nattvard tillsammans med de nydöpta här i vårt hem. Den stun-

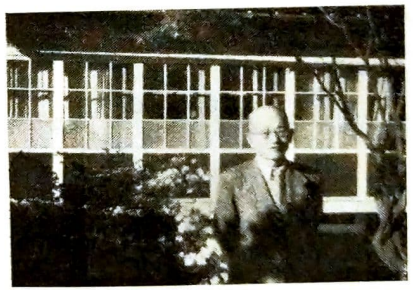

Mr Tono. Foto E. B.

Ett möte hos Bohlins. Foto E. B.

De nydöpta vid havsstranden. Foto. E. B.

den leddes av mr. Street, och det blev en dyrbar evighetsstund, då Herren var oss alla nära.

Själva dopet hade vi ute i havet vid en vik, där det för tillfället var ganska lugnt och stilla.

Den förste vi döpte var mr. Tono, make till vår förra tolk. Innan jag döpte honom, uttryckte jag min glädje över att han tagit detta steg, och då sade han: »För mig är det också en glädje att få bli döpt.» Tono San har varit med på vår engelska bibelklass alltsedan vi började förra året och genom dessa enkla bibelstudier kommit till tro. Hans fru är kristen sedan många år tillbaka och har naturligtvis bett mycket för sin mans frälsning. Under hustruns svåra sjukdomstid i vår var han mycket sökt av Gud, och de svårigheter de då hade drev honom att söka Himmelens Gud. Och jag minns så väl då hustrun hade kommit hem från sjukhuset och var frisk och kry och de kom för att hälsa på oss en e. m. Vi hade en liten bönestund tillsammans, och då bad han ungefär så här: »Vi har ofta läst om underverk här, och nu har jag själv sett och upplevt det, och nu tror jag.» Jag är uppriktigt glad för det Guds verk Herren utfört i hans själ, och vi tror, att han skall växa till i nåden. Tono San är lärare vid en skola här i Muroran och vi är glada för det goda inflytande han kommer att få utöva bland sina många unga elever.

Kawamura San har det varit roligt med. Han har också varit med på vår engelska bibelklass och dessutom kommit till två andra möten i veckan. Han har gott om tid, och därför har han kunnat komma så flitigt. Och så småningom har han förts in i denna livsgemenskap med Herren Jesus Kristus. Det steg han tagit har han noga genomtänkt. Nu beder han på våra små möten och det är gott höra

De nydöpta utanför missionsstationen. Foto E. B.

honom tala med Livets Herre. Vi beder, att han skall växa till i Herrens nåd till andlig mognad.

Nivayama San är advokat här i Muroran. Han har ett trevligt hus inne i själva staden, och där har vi nu varje söndag f. m. möte. Han erbjöd oss att ha möten i hans hem, och vi tog tacksamt emot erbjudandet för att på så sätt nå lite fler med evangelium. Vi undrade nog i början om han kom bara för engelskans skull, men så var det lyckligtvis ej, utan han hade ett behov. Nivayama San är en lugn och sympatisk man, och vi är tacksamma till Gud för det steg han tagit. Dessa tre män, Tono San, Kavamura San och Nivayama San hade förut sinsemellan talat med varandra om dop och kommit överens om att de skulle bli döpta tillsammans, och så blev det också.

Och så var det vår präktige tolk Ito San. Han är en bra pojke och Gud har fått utföra ett gott arbete i hans själ. Nu tänker han försöka komma in vid Universitetet till våren, och vi är ledsna över att då kanske förlora honom som hjälp. Han är en bra tolk och har varit oss till stor hjälp.

Vår hjälp i köket Toshiko San var också en av dem som döptes. Det har varit stort att se den förändring som har försiggått hos henne sedan hon kom till oss. När hon började hos oss var hon så tvär och »kantig» på något underligt sätt, men så småningom har hon tinat upp, och hon är en rejäl flicka. Hur hon har förändrats och öppnat sitt hjärta är ett tecken på vad evangelium om Jesus Kristus kan utföra i ett litet människohjärta.

Dessutom var det tre andra unga flickor som också bekänt sin tro på Jesus Kristus. Och nu ville de bli döpta.

Dessa våra nydöpta japanska vänner som kommit till tro är naturligtvis ännu svaga i tron och kunskapen är också bristfällig, men vi tror, att de skall växa till andligen. Vi har för den skull nu också

ofta möten i vårt hem, då vi undervisar dessa våra vänner och försöker hjälpa dem att gå vidare på trons väg. En väg som är svår, men lycklig.

Vi ville också få anbefalla dessa nydöpta i missionsvännernas varma förböner!

Hjärtligaste hälsningar med Gal. 6: 9.

I Herren tillgivne

Edvin Bohlin.

När Gud förbereder

Av *Elsa Almefors.*

Vi har en liten reseorgel, som nyligen kommit från Sverige. Den är oss till mycken hjälp och glädje under mötena och under mellantiderna, ty sedan orgeln kom, har ungdomar, som tycker om att sjunga, kommit hit på så gott som alla tider, och jag tror, att det i ett fall är sången och musiken som tillsammans med Ordet varit en stor faktor i en ung själs dragande till Kristus. — Orgeln hör till det förberedda, som vi nu »vandrar i», och ofta, när jag spelar, tänker jag på dessa båda hemgångna missionsvänner, som genom sina testamentsmedel förberedde denna välsignade hjälp i vårt arbete. Det var tvåtusen kronor, som jag fick att förvalta efter gottfinnande, och jag trodde, att de skulle räcka till en ny missionsstation i Mongoliet. Då var allt ganska billigt, och tvåtusen kronor var en stor summa penningar. Nu har denna summa hjälpt till i tomakomaibygget och givit oss orgeln. Det är avlidna Per Persson och hans hustru i Backadal, Kvidinge, som på detta sätt förberett hjälp, och vi tackar Gud, som ingav dem detta i hjärtat.

Orgeln är inte det enda vittnesbördet om Guds förberedda gärningar. Häruppe är det inte så lätt att få en tolk, som det är längre söderut, och vi har ännu inte träffat någon här i stan, som skulle kunnat hjälpa oss. Vår tolk, Kawamura, är en 18 års yngling, som blivit vunnen för Gud gm. den verksamhet, som två amerikanska missionärer bedrivit på en plats nära Muroran. Han har inte varit kristen mycket mer än ett år, men han har genom sin villighet, sin pålitlighet och sitt intresse varit oss till stor hjälp. Han slutade i läroverket i våras, och trots stor konkurrens kom han in på universitetet i Sapporo. Han tänker utbilda sig till pastor.

Från samma grupp kommer också två andra unga kristna hit och hjälper oss, då vi har friluftsmöte, och det är en stor glädje att se

deras oförfärade iver att vittna för Herren. Den ene heter Onodera. Han vill så gärna bli evangelist, och han tycks som klippt och skuren till denna uppgift, men han är f. n. arbetsoförmögen på grund av tuberkulos. Den andre är Fujiwara. Han har ett enastående minne och lär sig långa kapitel ur Bibeln utantill. Sist han var här, läste han Rom. 8: utantill. Han är också en framstående simmare, som ställer upp i tävlingar. Han vill bli evangelist också han, men han måste försörja sin mor och sina faderlösa yngre syskon, så han kan inte tänka på att gå i Bibelskola för utbildning. I stället arbetar han så mycket han kan i kristen verksamhet under sin fritid. Så har Gud förberett hjälp åt oss, och det har varit en stor uppmuntran och glädje att möta dessa varma, unga Bibelkristna. Bibeln tycks följa dem, var de går.

Så har vi vår lilla hjälp i köket. Om en missionär skulle engagera sig i hushållet ensam, så skulle hon inte få mycken tid över till språkstudier och andligt arbete, och det var därför vår bön, att Gud måtte ge oss en passande hjälp. Ett par anmälde sig som villiga, men vi tyckte inte, att de verkade lämpliga, och när vi bad en kristen lärarfamilj om hjälp att finna en passande flicka, gav de inte mycket hopp. »Ingen vill vara i hushåll, alla vill vara kontorister», sade de. De lovade i alla fall försöka, och en dag kom lärarfrun med en liten flicka, som kommit till henne och bett henne om hjälp att finna en god plats. Vi hade en förnimmelse av att hon var Guds bönesvar till oss, en hjälp, som Han förberett, så vi antog henne, fast vi nog önskat, att hon varit två år äldre. Hon är bara 15 år. Joshyko heter hon. Hennes hem är buddistiskt, och hon hade aldrig hört om Herren Jesus. Det ingick i överenskommelsen, att hon skulle ha en frisöndag i månaden. Vi ville gärna, att hon de andra söndagarna skulle känna, att hon borde vara med på mötena. Det har hon gjort, och det dröjde inte länge, förrän hon kom hit på mötet också den söndag, som hon var alldeles fri. Guds Ande verkar i hennes inre. Hon lyssnar med stort allvar och intresse, och den sista tiden har hon haft penna och papper och gjort anteckningar. Min man har redan skrivit om henne, att hon hör till dem, som beslutat sig för att bli kristna.

Innan jag slutar, måste jag nämna om Nackajima. Han har kommit hit på en traktat. Vi har delat ut tusentals traktater här i stan, och några har kommit hit på grund av en traktat, som de fått. De har kommit och gått, men bara en, Nackajima, har stannat inför Herrens kallelse.

Han är i 27-årsåldern och har inte länge varit på Hokkaido. Hans hem är i det tättbefolkade Osakaområdet, och där hade han plats i affär, men han längtade ut till naturen, och då han hade en faster på Hokkaido, reste han hit i hopp om att finna gott arbete i lantbruk, men han har inte funnit, vad han sökte. Han arbetar på dammbyggnad och på bygge och har måst leva i ett arbetsgäng, där fyl-

leri och oskickligt leverne varit förhärskande. Han deltog i detta, men kände samtidigt leda och vämjelse, och då han en lördagseftermiddag fick den där traktaten, väcktes ett outsläckligt behov att få del av kristen gemenskap. Han längtade efter en regnväders-lördag eller -söndag, ty endast då skulle han kunna bli fri för att komma med. Han har senare berättat, att han som liten någon gång besökt söndagsskola, och vi har trott oss förstå, att hans mor är katolik. Hans far stupade under striderna i Kina, och han är sin moders ende son och enda barn. Också i hans liv spårar vi något av Guds förberedda gärningar, som vi nu vandrar i. Det är obeskrivligt dyrbart att få bevittna uthålligheten i Guds sökande kärlek. — Från första stund såg vi, hur besluten han var att komma i gemenskap med Gud. Han köpte en Bibel, och han slog upp bibelställena ibland under ljudeligt missnöje över att det var så svårt att hitta. Han hade tydligen aldrig handskats med en Bibel. Då vi förstod, att han inte kunde finna ro och stillhet i sitt arbetslag, bjöd vi honom att komma hit på sin fritid, och det har inte varit många sommarkvällar, som inte Nackajima kommit hit. Han har växt i nåden. Numera beder han vid vartenda möte, och hans svar vid bibelstudierna vittnar om, att han upplevt frälsningen.

Vid ett av troendemötena talade vi om, att det inte bara var missionären, som skulle verka, utan att detta var alla troendes förmån. Nackajima kom strax efter och bad om traktater, och en kväll, då vi var ute ett ärende i stan mötte vi Nackajima och två kamrater, utrustade med gitarr, sångbok och traktat. En vän berättade senare, att han sett dem utanför en av stans större biografer, där de tagit posto före en föreställning. De sjöng och spelade och Nackajima ropade ut ett vittnesbörd, där han talade om, hur olycklig han varit, »men jag har funnit frid, sen jag hört Evangelium på 77 Midoricho. Vill du ha frid, så råder jag dig att också gå dit.» När vi träffade honom nästa gång, var han väldigt hes. Vi frågade honom, om han känt sig glad, när han fått vittna, och han svarade: »Ja, jag var väldigt glad, och jag känner den glädjen ännu.»

Vi var glada, vi också, och vi ville nu förmedla den glädjen till Er, kära missionsvänner, så att också ni skall få glädjas och tacka för Evangelii inneboende kraft.

Er tacksamma
Elsa Almefors.

En mycket lämplig julklapp är en prenumeration på Ljusglimtar för år 1953 för någon av Edra vänner. Den ger glädje under hela året. Presentkort kan erhållas från expeditionen.

Tre unga japaner vittnar om sin frälsning

»Slungades ut på det öppna, djupa havet — på Guds nåds ocean.»

Missionär Eric Almefors har sänt vår tidning följande vittensbörd av tre unga japaner som fått erfara pånyttfödelsens under i sina liv. Deras namn är Kawamura, tolken, Onodera, som vi tidigare hört berättas om, samt Fujiwara, båda de sistnämnda medhjälpare vid gatumötena.

Eric Almefors med Onodera (till vänster på bilden) och Kawamura (till höger). Foto E. A.

Kawamuras berättelse

Den unge tolkens vittnesbörd lyder:

När jag gick andra året i gymnasiet, kom en amerikansk evangelist till vår skola och avlade ett litet vittnesbörd för oss. Han var en medlem av Pocket Testament League (Ficktestamentförbundet), och han gav oss Johannes' evangelium. Det var första gången jag hade en bibeldel, och det är nu två år sedan. Jag läste några kapitel och kände mig ibland rörd. Jag tyckte mest om Joh. 3: 16, och jag bör-

jade ana, att det finns en Gud, som älskar oss. Omkring en och en halv månad senare lärde jag händelsevis känna till två amerikanska missionärer. De hade möte nästan varje kväll. Jag tyckte mycket om atmosfären i deras möten, och jag gick ofta dit.

Kawamura.

En gång sade missionärerna: »Vi skall ha två möten i kväll; ett för troende och ett för inte troende.» Och de meddelade, att

de troende skulle flytta över till ett annat rum.

Först tänkte jag att gå med till det andra rummet men blev plötsligt förbryllad och visste inte, huruvida jag verkligen trodde eller inte. Ända till nu hade jag inte tänkt mycket på tro. Jag hade aldrig gjutit någon tacksamhetens tår för frälsningens evangelium. Aldrig hade jag bekänt min synd för Gud från djupet av mitt hjärta. Jag hade endast tyckt om den goda atmosfären och känt mig tilltalad av melodien i sångerna, och liksom många andra unga människor hade jag blivit rörd av vissa bibelverser. Men slutet blev, att jag den där kvällen stannade i mötet för inte troende. Från nu blev det emellertid mitt allvarligaste problem att kunna tro. Jag började uppriktigt söka Gud.

Först blev jag förbryllad av frågan,

vad det menas med att tro. Jag hade tänkt att tro är att känna någonting likt inspiration. Många av Bibelns under var stötestenar för mig. Vid den här tiden erkände jag, att det existerade en Gud i universum, men jag kunde inte tro på undren, för de föreföll mig lustiga. Jag kunde erkänna dem som en värdefull myt men inte som sanning. De var ju helt emot den vetenskap, som jag lärde i skolan. Jag läste flera böcker, som behandlade undren, men de tycktes »skugga av» huvudproblemen. Jag kunde inte finna någon förklaring, som tillfredsställde mig med hänsyn till den kännedom jag hade av vetenskapen. Min ande sökte ivrigt Gud, men mitt förstånd hindrade mig.

Under den där tiden brukade jag varje morgon, innan jag steg upp, mumla: »O, jag önskar, att jag kunde tro liksom mina vänner!» Vid den tiden hade redan 6 eller 7 unga män kommit till tro. Missionärerna brukade alltid säga till mig: »Om Du bara tror, skall Du få se hur allting klarnar.» Men jag kunde inte tro utan bevis, och jag hatade mitt krav på bevis.

I mars 1951, då jag fortfarande

strävade förgäves att lösa problemet mellan under och vetenskap

kom 4 evangelister till vår bibelgrupp. En av dem hade ett särskilt möte för icke troende. Vi satt runt en kamin och samtalade till sent på kvällen. Han sade: »Det förefaller dig mycket mörkt nu, och du är rädd för att ta steget ut i tro, men försök att hoppa in i mörkret, och du skall finna ljus där.»

Nästa kväll hade vi samma slags möte, och vid slutet av det blev vi tillsagda, ja, nästan tvingade att bedja. Jag bestämde mig för att »försöka tro», och från nästa gång besökte jag mötena för troende. Jag började således att tro lite onaturligt, men jag var glad. Jag, som ville tro men inte kunde besluta mig, behövde en puff från andra för att kunna starta. Nu slungades jag ut på det öppna, djupa havet

som en av de båtar som seglar omkring på Guds nåds stora ocean.

Sedan jag på detta sätt i alla fall kommit till tro, behövde jag kraftig, andlig föda för att växa upp till en stark kristen. Genom bibelstudium och erfarenheter skulle jag småningom förstå, vad verklig kristendom är. »*Om du bara tror, skall Du få se, hur allting klarnar*», *dessa ord av missionärerna var sanna.* Jag blev övertygad om att allting är möjligt för den allsmäktige Guden, som är Skaparen och Uppehållaren av hela det universum, som den tomma vetenskapliga filosofien inte kan förstå.

Jag blev döpt i september 1951, just ett år efter det att jag fått Johannesevangeliet. Sedan jag kom till tro, har Satan ofta frestat mig, och många gånger har jag svikit Herren, men varje gång har Han dragit mig tillbaka till sig. Gud älskar mig också när jag har syndat, varit olydig och stått Honom emot. Ofta upplever jag, att fastän vi är trolösa, Gud alltid är trofast mot oss.

I begynnelsen av mitt liv som kristen hade jag

många felaktiga uppfattningar om Bibeln och kristendomen,

och jag är rädd för att jag kanske har det ännu. Jag hade inte lärt mig rätt förstå Jesu andra tillkommelse och hade inte erkänt dess sanning, utan fastmer ansåg jag, att unga människor inte skulle tänka på sådant. Nyligen har jag emellertid lärt mig förstå, att vi inte kan leva ett verkligt kristet liv utan att hoppas på den nya värld och den nya kropp, som skall bestå för evigt. Hoppet om Jesu andra tillkommelse är nu en kraft i mitt andliga liv. När jag tänker på den dag, då jag skall möta Honom ansikte mot ansikte för att mottaga en förhärligad, evig kropp, fylles mitt hjärta av fröjd.

Min tro är svag, men jag vet, att Herren leder mig. »Och jag är viss om att Han, som i mig begynt ett gott verk, skall fullborda det intill Jesu Kristi dag.»

Kiyoshi Kawamura.

Onodera.

Onoderas vittnesbörd

Onodera, den nitiske medhjälparen vid gatumöten och möten på missionsstationen, skriver:

En månad efter min inflyttning till Higashi Muroran i april 1951 hade jag tillfälle att möta utländska missionärer. Mitt uppsåt, då jag anslöt mig till deras grupp, var att lära mig engelska av dem. Jag köpte ett 30 yens (ungefär 50 öre) Nya testamente att använda vid mötena, som jag såg, att de andra unga gjorde.

På mötet sade någon till mig: »Var vänlig tro på Bibeln!» Jag svarade rakt på sak att jag

inte kunde tro, förrän jag förstod allting.

När jag nu tänker på mitt svar, tycker jag, att det var väldigt dumt. Under det jag besökte mötena, gick det småningom upp för mig, vad jag egentligen gjorde: jag använde dessa möten för att lära mig engelska, och det var verkligen en förskräcklig synd. Detta och mycket annat blev jag vaken över, och jag förstod, att jag på grund av min synd skulle dömas av den Helige Guden, och syndens lön är döden. Fast min synd var så stor, visade Gud mig sin kärlek. Han offrade sin ende son för min synd, och jag var frälst endast genom att mottaga Jesus Kristus, och genom Honom har jag fått Evigt liv.

Jag vet inte själv, när jag blev frälst, men en sak vet jag, och jag kan säga dig, att när jag anropade Frälsaren, min Gud, var jag frälst.

Innan jag var frälst, förnekade jag icke de gudar, som många japaner tror på. Jag bad dessa avgudar, att de skulle bevara mig från svårigheter, och jag bad till dem, när jag kom i nöd och fick problem. Men nu vet jag sanningen om, vad den levande, mäktige Guden, vad Jesus Kristus gjort för att frälsa mig. Med stor glädje och tacksamhet

mottog jag dopet

i aug. 1951.

Jag hörde talas om en man, som höll på att drunkna. Han uppbjöd all sin kraft för att nå stranden, Till sist orkade han inte hålla sig

uppe, och han t. o. m. förlorade lusten att bli räddad. Några timmar senare fann han sig själv räddad på stranden. Nu är problemet: Blev han räddad, när han ropade, eller blev han räddad, när han kom underfund med sin räddning?

Min sjukdom förvärrades, sedan jag blivit en kristen. Jag fick då tillfälle att se, vilken kärlek kristna bröder och systrar bevisar, vilken är större än mina föräldrars kärlek. Jag kunde inte annat än gråta, när jag såg denna stora kärlek. Endast kristna kan visa verklig kärlek till andra människor.

Fujiwaras vittnesbörd

Sist vittnar Fujiwara, densamma, som Elsa Almefors skriver så varmt om i artikeln »När Gud förbereder». Fujiwara vill bli evangelist. Hans berättelse lyder:

Jag är en kristen, 18 år gammal. Förra året blev det klart för mig, att det finns en sann, allsmäktig Gud, och Han frälste mig. Dessförinnan var jag okunnig om Honom och försökte inte lära känna Honom. Jag kunde inte tro på Gud, och jag var olydig mot Honom. Vad var orsaken till min otro? Jag var lik min far. Han var en Gudsförnekare och lärde mig att bli detsamma. Jag kunde inte tro på någon religion. Det var inte bara kristendomen, som jag inte kunde tro på. Jag kunde inte heller tro på buddismen eller andra japanska religioner. Jag tyckte, att det var orimligt alltsammans. Emellertid

sökte Herren efter ett tillfälle att tala till mig.

Den barmhärtige Guden planerade att inbjuda mig till sig själv, fast jag inte trodde. Närhelst jag tänker på detta, vill jag av hjärtat tacka Honom.

När jag förra året såg några amerikanare i Higashi Muroran, trodde jag, att de kommit till Japan som turister, men senare fick jag veta, att de var missionärer. En av mina vänner, som studerade Bibeln hos dem, frågade mig en dag, om jag inte ville följa med honom till ett möte. Som du vet, var jag okunnig om kristendomen och brukade tänka, att alla kristna prydde sig med ett kors, mumlade amen och trodde på sagor, ett slags sorgliga människor. Hur dum jag var! Jag trodde så, därför att jag i mitt naturliga tillstånd var blind. Jag tyckte, att det var meningslöst att gå till ett möte, och därför undvek jag att ge svar genom att säga, att jag ville tänka på saken. Efteråt ångrade jag mig, för jag tänkte, att jag kunde lära mig engelska genom att besöka dem, och när min vän frågade mig på nytt, följde jag med honom och två andra vänner dit. Jag skall aldrig glömma mitt första intryck. Jag kände, hur alla verkligen hade

glädje och var fulla av hopp. Från detta tillfälle började jag verkligen att studera Bibeln, och det blev min största glädje att besöka mötena och höra evangelium. Småningom började mitt sinne att förändras, och det blev underbart, när jag en månad senare kunde tro och bekänna Jesus Kristus. Jag skall aldrig glömma det. Frid och glädje var min första upplevelse, och jag visste, vad verklig lycka var. Eftersom jag mottagit Guds barmhärtighet, önskar jag att bli en god kristen och verka för Herren. Halleluja, Herren vare med mig!

Två utposter till vår missionsstation i Tomakomai

I sitt förut omnämnda brev till vår tidning skriver missionär Eric Almefors ytterligare:

Som Du nog förstår, var det en stor glädje för oss att i söndags få döpa de första tio stycken här i Tomakomai. Vi tackar Gud för vad Han har gjort och all äran till Honom. Hittills har vi haft vårt hem som enda samlingsplats för möten och bibelstudier, men från och med oktober ämnar vi förlägga en del av verksamheten till andra platser. Vår missionsstation ligger lite i utkanten av stan', och därför tror vi, att det skall bli större möjligheter att samla folk, om vi har en lokal mera i centrum. Vi har också fått hyra en sådan för möten en gång i veckan på lördagskvällarna. Det är transportarbetarnas fackförenings samlingslokal, och vi skall betala 20—25 kronor i månaden. Den första söndagen i oktober ämnar vi också börja bibelstudier i ett samhälle utanför Tomakomai. Det heter Yufutsu och är ett rätt stort industrisamhälle på omkring 6.000 människor utan någon kristen verksamhet alls. Det är svårt att få tag i någon lokal där, så vi har hyrt ett vanligt rum hos en familj till att börja med. Vi tänker också att börja arbete i Mukawa, så fort som det blir möjligt för oss, men det samhället ligger bra mycket längre från Tomakomai. Det tar ungefär en timma med tåg, och förbindelserna är rätt dåliga. Vi har fått löfte om att hyra ett rum också där för bibelstudier, men vi kan nog inte börja där, förrän vi får ett eget fortskaffningsmedel. Vi är därför mycket glada för att Styrelsen beslutat, att vi skall få inköpa en jeep för arbetet här på Hokkaido. Den kommer att bli till stor nytta, och vi är mycket tacksamma till missionsvännerna, som genom sina gåvor gör det möjligt för oss att skaffa oss en sådan. När Perssons var här i somras, var vi till båda de ovannämnda platserna och delade ut traktater, och vi gjorde också bruk av deras högtalare. Det var de första försöken att nå Yufutsu och Mukawa med evangelium. Vi är tacksamma, om Ni vill komma ihåg också dessa platser i Era förböner. Måtte också där många bli uttagna från syndens och hedendomens mörker och införlivade i Kristi gemenskap!

En dag hade vi besök av ett par tidningsmän från en liten tidning här i stan'. De ville ha en liten intervju, men det vi blev glada för var, att de erbjöd oss att varje vecka skriva en artikel i deras tidning. Det ser vi som ett bönesvar att nå de många här i Tomakomai med Livets och Frälsningens Ord. Måtte Gud ge oss nåd att kunna använda också denna öppna dörr på ett rätt sätt!

I advokat Niwayamas hem

I brev till missionssekreterare Paul-Georg Svensson skriver missionär Edvin Bohlin bl. a.:

Nu är det söndagskväll efter en, jag tror jag vågar säga, rik dag. Det har länge varit min tanke, önskan och bön, att vi skulle kunna ha något söndagsmöte inne i stan på fm. men lokal har saknats. Vi har ofta bett till Gud om saken, och så har vi fått en bra lösning i varje fall för tillfället. Vi har bland dem som brukar komma till vår tisdagsgrupp då vi har engelskt bibelstudium en mycket trevlig advokat. Och han brukar som regel komma också till söndagsmötena här i vårt hem. Och jag tror han har ett verkligt behov och är intresserad av evangelium, fast han ännu ej har tagit någon säker ståndpunkt.

Nu erbjöd han att vi skulle få ha möten i hans hem på söndag fm. och så var vi där i dag för första gången och hade möte där kl. 11 och så här på em. i vanlig tid. Advokatens hem är så trevligt och det är väldigt snällt av honom att upplåta sitt hem för kristna möten då han ej ännu själv kommit till någon verklig avgörelse. Hans fru har nog ej någon direkt kunskap i kristendomen. Men det är vår innerligaste önskan och bön nu, att dessa söndagsmöten där inne i Niwayama Sans hus skall få bli till evighetsvälsignelse och själars frälsning.

Mr. Niwayama hade köpt sitt hus för ungefär ett år sedan, sade han mig i dag, och den förre ägaren var en kristen, och därför fanns det inget gudaskåp i det huset, en sak som finns i vanliga japanska hus. Och jag framhöll för honom i dag, att det var en förpliktelse att fortsätta i samma spår som den förre ägaren. Då skrattade han gott, men gjorde inga kommentarer till det.

P. S. Såsom framgår av Edvin Bohlins i början av detta n:r införda brev har advokat Niwayama nu tagit steget ut och är en av de åtta japaner som senast blivit döpta i Muroran. En orsak till stor glädje och tacksamhet!

Bland kalmuckerna utanför München

Brev från *Elsa Skallsjö*

München den 1 nov. 1952.

Kära vänner!

Så har nu Dagny och jag varit här 14 dagar, och det har verkligen varit en mycket intressant tid. Vi hade fått löfte att till hjälp få en av Slaviska Missionens systrar som talar ryska, men hon var förhindrad komma förrän omkring d. 20.10. Vi var också mycket undrande, när vi reste ner, vad vi skulle göra de första dagarna. Till vår stora glädje kom då från Stuttgart till vår hjälp en rysktalande dam från Slaviska missionens systermission i Tyskland, Fräulein Sichtig. Och redan andra dagen kunde vi resa ut till lägret och söka upp kalmuckerna. Den första vi sökte upp var dr Stephanow, deras ledare här. Vi försökte genast tala med honom, och efter en stund sade han: »Ett par tre dagar och vi kommer helt att förstå varandra.» Så följde han oss omkring till några familjer. Och vi fick se hur de inrättat det åt sig i de olika hemmen. Vemodigt bara att tänka sig detta stolta folk i denna slummiljö. Flera av dem vi träffade var skolade, och alla talade två språk. Tyvärr blandar de upp kalmuckiskan med ryska, så det är svårt för oss att förstå dem. Efter det första besöket följde flera, och vi försökte träffa så många som möjligt för att bilda oss en föreställning om vad de skulle kunna behöva. En dag när vi kom, var dr. Stephanow borta, men istället fann vi en skara kvinnor och ett par män samlade i hans hem och nu gavs det oss ett utmärkt tillfälle att få bära fram ett vittnesbörd. Och det var förunderligt hur de lyssnade. Jag läste Matt. 11:28, »Kommen till mig...» och under det jag läste förtydligade en av männen det lästa för de andra. Efteråt sjöng Dagny och jag på mongoliska ett par sånger. Det kändes så mottagligt, och de var alla så glada och tacksamma när vi skildes.

Vi hade redan första dagen besökt lägerchefen och fått löfte att använda utdelningsrummen några dagar. Men vi måste vänta tills fröken Vogel kom, ty fröken Sichtig skulle ej kunna stanna mer än ungefär en vecka. Först nu i måndags kunde vi börja sortering och utdelning av gåvorna. En av de unga männen, Pembejew, var oss till ovärderlig hjälp. Han visste vilka som verkligen var i behov av hjälp och vilka vi borde ge lite mer. Så mycket det var möjligt försökte vi ge alla, som kom, åtminstone något. Men, men, vad det var svårt när vi måste säga: »Nu är det slut». Det var i första hand manskläder som behövdes. De män, som ej hade någon hustru, som såg om sig, såg så trasiga ut.

Två kalmuckfamiljer i lägret. Foto P. G. S.

Nu får vi ännu några dagar på oss att besöka kalmuckerna, innan den nästa sändningen kommer. Under november månad måste alla mongolerna flytta. Hela detta läger vid Schleissheim skall läggas ner, och det är en god sak, att dessa läger kommer bort. Det måste vara oerhört demoraliserande att bo på detta sätt. Och ändå, hur har det ej glatt oss att höra hur alla tala om dessa kalmucker som präktiga människor. Lägerchefen och den kvinnliga socialkuratorn och andra vi talat vid i lägret, säger med en mun: »De är de bästa i hela lägret!» Detta är det samstämmiga vittnesbördet. Men naturligtvis finns även här rötägg.

Alla dessa längtar nu att få komma till Amerika. Dit flera hundra av dem redan rest. De hoppas kunna bilda en koloni där och på så sätt kunna hjälpa varann och själva ta' hand om sina gamla och föräldralösa.

Jag är mycket glad och tacksam att jag fick komma hit och träffa dessa mongoler, helst som det nog bara är en tidsfråga, hur länge de blir kvar här.

Ja, må Gud välsigna vårt arbete bland dessa människor! De är sådana ivriga buddister. Give Gud att de bleve lika varma kristna en dag!

Hjälp oss i bön för denna sak. För Gud är allt möjligt.

Med en kärlekens hälsning till alla kära vänner landet runt.

Tillgivna *Elsa Skallsjö.*

Om Du ännu ej prenumererat för nästa år, gör det *redan i dag!* Därigenom sparar Du både tid och pengar för Missionen.

Kalmuckerna i U.S.A.

En grupp på 100 kalmucker har nu enligt de amerikanska tidningarna nått sitt nya hem i norra Maryland, en av de amerikanska staterna vid Atlantkusten, och de håller som bäst på att acklimatisera sig »bland de rika farmerna och låga, böljande kullarna» i dessa nejder, där de hoppas få nytt livsmod. En korrespondent beskriver dem som »lika europeiserade till utseende och uppträdande som några emigranter från Balkan».

Dessa 100 mongoler har nu sedan ett par månader tillbaka inkvarterats i en gammal skola i New Windsor, där Brödraförsamlingen tagit hand om dem. En något större grupp har redan för snart ett år sedan anlänt till Parvan Park i New Jersey, också vid Atlantkusten.

Ytterligare 500 à 600 kalmucker väntas finna en tillflyktsort i Amerika, heter det i den amerikanska tidningen.

Korrespondenten tillägger, att olika kristna och filantropiska organisationer haft mycken möda att utverka myndigheternas inresetillstånd för dessa mongoler. U.S.A:s gränser är spärrade för alla asiater. Men de organisationer, som arbetat för dem, har framhållit att dessa kalmucker numera måste betraktas mer som en kaukasisk folkstam än som en asiatisk.

Erintjin Dortji

In memoriam.

I brev till missionsföreståndare Joel Eriksson skriver Elsa Almefors om Erintjins hemkallande:

»Det var smärtsamt att Erintjin gått från oss. Jag känner tomrummet efter honom mycket stort, och det gör väl Du, Joel, ännu mer efter allt ert gemensamma arbete! Jag kan inte riktigt fatta, att han inte är med sin familj, att inte hans ljusa, glada och hurtiga väsen mer skall värma den lilla familjekretsen. O, vad de skall sakna honom! Jag fick inte förrän sent veta, att han var sjuk, och fastän jag svarade omgående, så kom det för sent. Men det gör ju ingenting, ty Erintjin upplever saligheten i Jesu närhet. Tänk att han skulle bli den första av oss, som lever flyktingens liv utanför Mongoliets gränser, som fick bryta upp för att vara med Herren. Tänk vad Erintjin hjälpte oss från det vi lämnade Kalgan tills vi kom till Lanchow! Utan honom hade vi inte kunnat gå upp till Måmingan. Han verkligen uppoffrade sig för oss missionärer. Det hade varit roligt att få möta honom i Mongoliet igen — och det var väl vad vi hoppades — men det är större att vi få mötas i Gläjden. Hans livsverk var liksom färdigt i. o. m. att revideringen genomförts. Gud, som ser in i framtiden, ville kanhända skona honom från frestelser och farligheter, och så tog han honom Hem. Det är vår dagliga bön, att hans hustru Gessik också skall få uppleva Guds faderliga omsorg, och att barnen skall följa i sin fars fotspår. Dubshin bajer är ju så begåvad. Han borde få en god utbildning. Det är gott, så länge Marthinsons och Gunzel är i Hongkong, men sedan? Dock, Herren som har behövt honom för verket med Ordet, Han vet om detta. Han vårdar sig om änkor och faderlösa och främlingar.»

Värderade Prenumerantsamlare! Vi tackar Dig för gott samarbete! Nu gör Du väl Ditt bästa för att alla Dina gamla prenumeranter skall ta Ljusglimtar också för 1953. Det är *lika viktigt* som att skaffa nya. Och en premiebok kan Du också få.

Meddelanden

I sin skildring av resan till Hokkaido i somras berättade Margith Persson om en ung japan vid namn Wakisaka, som följde med på färden som tolk. Nu berättar Folke Persson i ett brev till vår tidnings redaktör om samma Wakisaka, hur hans spirande kristna tro utsatts för hårda prov. P. skriver:

I går kom Wakisaka, en av »våra» pojkar, tillbaka efter en lång tids bortovaro. Han har inte varit här sedan vi kom hem från Hokkaido. Medan vi var i Muroran, hade han velat bli döpt tillsammans med de övriga, men beslöt sig i sista ögonblicket för att först rådgöra med sina föräldrar. Nu har han mött ett kompakt motstånd från dem. »Far och mor var emot det, och när jag ser deras gamla ansikten är jag inte stark nog att göra dem emot», sade han, »och min bror hatar kristendomen även då han själv gått till kyrkan förr.» Vi samtalade med honom och bad. Påminte honom om, att detta måste han räkna med och om inte han hade mött detta motstånd, hade djävulen haft något annat att pröva honom med. När han till sist gick igen, var han mycket gladare och sade sig ha fått nytt mod.

Kanske *just Du* skulle kunna bli prenumerantsamlare bland dina vänner och bekanta! För 5 eller 10 nya prenumeranter får Du en premiebok. Och tänk *vilken tjänst Du gör Missionen!* Provnummer för utdelning får Du gratis från expeditionen.

För dessa som kommer direkt ut ur hedniska hem, är det en oerhörd kamp, om de vill bli kristna utan kompromiss med Buddhism och Shintoism.

— — —

Sedan Paul Eriksson flyttat ned till Muroran, då det växande arbetet där kräver hans därvaro, är hans adress:

1—42 Ohashinai, Muroran, Hokkaido, Japan.

— — —

Paul Eriksson skriver: »Här om dagen fick vi Sverigefrämmande. Birgitta var in till stan på morgonen och då ropade en på svenska och frågade om det inte var en svensk som cyklade förbi. Det kom fram att han var sjöman och hade fått reda på att det bodde svenskar i stan. Han hade sitt hem i Amerika men var glad åt att möta landsmän och så kom han och åt middag med oss. Det var en ovanligt vek och fin människa för att vara sjöman. Måtte besöket få vara ett steg som för honom närmare Gud och hans Krist.

Så har jag fått ett brev från broder Swan i Tokio, som jag lärde känna, då jag bodde på K.F.U.M. där. Han prisade Gud för att det nu ordnats så att det under tre månader i höst kommer att radieras en kristen gudstjänst från Sapporo radiostation (huvudstaden på Hokkaido). De började i Tokio och planerar nu också att börja i Osaka och på Kyushu. Han ber mig att bedja för detta och att skriva till Sverige och be om förbön att denna verksamhet må bli till välsignelse och att Gud må ge de medel som behövs för att finansiera den.

Men nu kommer jag till ett litet problem som vi får bedja Gud lösa efter hans goda vilja. Här har vi bara en tolk, mr Ito, som jag hade i Toya. Nu har Edvin här 6 möten i veckan och är ganska tagen utom det att han inte får tid till att studera språket, så han ville att jag helst skulle flytta hit ned och hjälpa honom, och så ville Eric ha lite hjälp nu och då, så Ni ser att vi är alldeles för få härute och i stort behov av förstärkning. Hade vi bara en bil här, så skulle jag ju ändå kunna uppehålla arbetet i Toya, men nu blir det inte lätt, och det är jag ledsen för, ty vi har fått en öppen dörr i Toya.»

— — —

Folke Persson skriver från Tokio den 23 okt.:

Här i Tokio har vi haft lite svårigheter med att samla folk sen vi kom hem från Hokkaido. Det ser inte ut som det är bra att lämna vårt fält för någon längre tid. Nu börjar det dock bli bättre igen.

Det kostar en hel del att ändra adressplåtar och många gånger är det onödigt. Därför *ändrar vi inte* våra gamla prenumeranters namn eller adress utan att så *uttryckligen* begäres.

I går hade vi ett 140-tal barn och på em. mötet kl. 14.30 var det en rätt god tillslutning. Sedan har vi ett möte kl. 20 också. Det har också varit bättre de två sista söndagarna. En tid hade vi inte mer än en eller två. På ett sätt var det bara bra, det var medan Anna-Lisa var på sjukhuset, och sedan föll Margit och bröt sin fot, så hon hoppar omkring i gipsben. I mörkret på gatan steg hon ned i ett stort hål och föll. Som väl är, så var det ett vanligt brott och efter sju veckor får hon ta av gipsen. En kväll då vi tyckte det var som mest besvärligt och vi undrade på hur mycket Gud vill, att vi skall bära, var det inte fritt att inte modet gått i noll. Men då kom en ung japan in, som var i bekymmer för sin själ, och vi fick bedja med honom och föra honom fram till frälsning. Det var som ville Gud visa, att han frestar inte över förmågan. Vi fick nu tillfälle att glädjas över hans frälsning på nytt.

— — —

Vår missions böne- och offerdag i Betesdakyrkan den 9:e nov. leddes av styrelsens vice ordförande byråsekreterare Harry Genborg, vilken som välkomstord läste Apg. 12, där det berättas om Herodes, hur han gjorde sig själv till gud och till straff blev upprätt av maskar. Sedan vår missions 50-åriga arbete i Mongoliet avbrutits, har vi vänt oss till ett folk, bland vilket kejsardyrkan alltjämt är fast rotad. Men våra sändebud därute har redan hunnit sända segerrapporter från arbetet. Låt oss ej tröttna att hjälpa och stödja dem!

Fru Ulla Lidman-Frostenson talade härpå om »brinnande hjärtan», ur vilken betraktelse ett sammandrag återgivits å första sidan av detta n:r.

Missionsföreståndare Joel Eriksson förevisade härpå en serie vackra färgbilder från Japan. Damkören medverkade med vacker och uppbygglig sång. Högtidligheten avslutades av missionssekreterare Paul-Georg Svensson, som i denna mörka och hotfulla tid fann Jesu maning dubbelt viktig: Det säger jag till alla: *vaken!*

— — —

K.M.A:s jultidning När och Fjärran följer gamla traditioner och är en jultidning som man kan varmt rekommendera. Utstyrseln är som vanligt förnämlig och innehållet uppbyggligt och inspirerande. Låt oss bara nämna Julbetraktelsen av biskop Elis Malmeström, pastor Sigfrid Hoas' gripande skildring av Svenskby krucifixets märkliga öden, bybesök i Indien i sällskap med dr. Helena Eriksson och Wendela Wigert och ett besök vid Tibets gräns i sällskap med Ragn-

Har Du försökt skaffa en eller flera nya prenumeranter? Det är *viktigt för vår mission*, att Ljusglimtar får en stor spridning, och det kan bli av *evighetsbetydelse* för någon läsare.

vald Pedersen. Sekreterare Elsa Andersson ger en livfull fläkt från fjällen och fröken Ingeborg Thore berättar om Korea-ambulansen.

Rekvireras från K.M.A:s Förlag, Birger Jarlsgatan 67, Stockholm. *J. E.*

Pris 2 kr.

— — —

Svenska Missionens i Kina Årsbok 1952. S.M.K:s Förlag. Drottninggatan 5, Stockholm. Pris 5 kr.

Årsboken inledes med en god betraktelse av teol. dr. Helge Backman. Men större delen av boken ägnas åt minnet av en märklig kvinnas, missionär Maria Pettersons livsgärning. Över 50 år tjänade hon Herren på S.M.K:s arbetsfält i Kina och fick göra en märklig insats vid det barnhem i Sinan, som hon själv startat för att ta hand om utkastade och föräldralösa barn och där under gångna år omkring 3000 barn fått ett hem och en god kristen fostran. Att hon var en god Herrens tjänarinna erfar man genom vittnesbörden av kamrater som samarbetat med henne och professor J. G. Andersson, som under en vetenskaplig expedition till Honan lärde känna och beundra Maria Petterson. Som erkänsla för tjänster som hon gjorde hans forskningar tilldelades hon av Vetenskapsakademien dess Linnémedalj i guld.

Från det nya arbetsfältet i Japan ger missionärerna Aspberg och Haglund intressanta skildringar och direktör Oscar von Malmborg berättar om en annan märklig missionsgärning, makarna Lindmarks Margareta Hushållsskolor. Sekreterare Anna Björk skildrar en fjällfärd.

Hela boken visar hur underbart Gud leder och brukar människor som låter sig brukas av Honom. Den förtjänar en vidsträckt spridning. *Joel Eriksson.*

— — —

Aktuellt om världsmissionen är titeln på en på Helgelseförbundets förlag utgiven förträfflig översikt över missionsläget i världen just nu (kr. 2: 50), författad av missionär Ester Fredberg.

Varje missionsvän, som önskar en totalbild av den kristna missionsoffensiven, dess tillgångar och dess hinder, dess möjligheter och dess stängda dörrar, skall med rikt utbyte ta del av denna utmärkta översikt.

Ljusglimtar för år 1953

Envar, som samlar prenumeranter å Ljusglimtar, får som vanligt vart 6:e exemplar gratis. Men alternativt kan den som skaffar 5 nya eller förnyar 10 gamla prenumerationer erhålla Josua Sommarströms utomordentliga Kina-bok »Under Maos stjärna». S.M.F. 7 kr. Och den som sänder in 8 nya eller förnyar 15 gamla får efter fritt val

antingen Einar Rimmerfors' ytterst intressanta och värdefulla Palestina-bok »Ett folk på hemväg». S.M.F. 12: 75 eller »Nordisk Missionshistoria» av professor Westman och red. Lundahl, S.M.F. 16: 50, eller »Cornelius Rahmn» av grosshandlare E. Alf. Jansson, E.F.S. 15: —, båda ytterst värdefulla böcker. Och nu: **fram för Ljusglimtars ökade spridning! Det är ett livsvillkor för vår mission!**

Influtna missionsgåvor

Oktober månad		*Januari—oktober månader*	
1951	1952	1951	1952
15.391: 50	13.495: 19[1]	102.520: 81[2]	115.575: 45[3]

[1] Test.-medel 5.317: — och flyktinghjälpen 110: —.
[2] » 6.271: 10 och Sv. Bibelsällskapets gåva å 10.000: —.
[3] » 20.972: 55 och flyktinghjälpen 3.760: —.

Redovisning

SEPTEMBER MÅNAD:

Forts.

2003 Koll. Hörby ev. mfg. gm N. N. 100; 2004 H. L. Falun 15; 2005 Onämnd Ystad 10; 2006 K. G. N. Falkpg 7; 2007 H. & E. J. Jkpg 200; 2008 A och A 10; 2009 A. B. Bråås 12; 2010 M. J. Ljung 20; 2011 »Tack» Ystad 10; 2012 N. R. Asmundtorp 10; 2013 A. K. Tofta 10; 2014 R. S. Smål.Taberg 10; 2015 E. A. Malmö 20; 2016 Mongolkretsen Strömsund gm M. B. 26: 50; 2017 S. N. Bromsten 30; 2018 G. P. Karlskrona 20; 2019 F. K. Kalmar 10; 2020 H. F. Vimmerby 10; 2021 T. J. Karlskoga 10.

Flyktinghjälpen

1020 E. B. Gbg 10; 1021 M. S. Eksjö 10; 1026 R. E. Gbg 5; 1034 G. A. Ektorp 10; 1035 E. L. Bromma 15; 1039 E. C. Maspelösa 20; 1945 M. A. Ulrlmn 200; 1958 J. R. Sundsvall 25; 1959 A. W. Karlskrona 40; 1964 Onämnd gm M. B. Röke 25; 1968 M. A. Sthlm 10; 1976 M. U. Lista 60; 1979 S. A. Sthlm 50; 1994 K. E. B. Gbg 10.

Summa kronor 10.777: 01.

Till Flyktinghjälpen har under september följande insänt kläder: E. A. Lund; R. S. Ängerdshestra; E. H. Kristianstad; A. H. Stockholm; R. B. Sundbyberg; R. G. d:o; T. G. d:o; A. C. d:o; G. S. Söderköping; M. o. E. K. Spånga; T. P. Stockholm; J. R. Sundsvall; G. R. Gullspång; Göteborgskretsen Göteborg; K. A. Rögle; S. K. Påskallavik; R. L. Sthlm; G. O. d:o; L. E. d:o; I. M. F. d:o; G. O. d:o; G. J. d:o; E. O. d:o; A. E. Uppsala; E. S. d:o; D. H. Bromma; I. S. Sundbyberg; S. O. Ovanåker; E. O. Tarnsjö.

OKTOBER MÅNAD:

2022 S. J. Strömsund 5; 2023 E. W. Ljungbyholm 7; 2024 E. H. Karlskrona 10; 2025 R. D. Örkelljunga t. Ercntjin 25; 2026 KMA Sthlm t. G. O:s pens. 143: 75; 2027 E. L. Ystad 15. S. L. d:o 15; 2028 A. A. Remmenedal 20; 2029 H. L. Åstorp 50; 2030 K. K. Sthlm t. D. H:s pens. 15; 2031 I. R. Tarnsjö 50; 2032 M. L. Vänersborg 10; 50; 2033 M. Å. Lund 15; 2034 M. G. Bollebygd 50; 2035 E. G. Gällstad 50; 2036 S. A. Borås gm B. M. 20; 2037 C. G. S. Sthlm 30; 2038 A. G. Upsl 30; 2039 Tabergs mfg:s syf. gm E. B. 115; 2040 O. & H. O. Jonstorp 100; 2042 Testamentsmedel e. lärarinnan Kerstin Wahlberg, Kristinehamn gm M. G. 1.410; 2043 E. W. Insjön 100; 2044 Z. B. Trelleborg 50; 2045 »Gammal missionsvän» Enköping gm N. N. 10; 2046 Test.medel e. fröken Anna Jonsson, Fliseryd gm E. J. 3.907; 2047 E. J. Sthlm 100; 2048 E. F. Norrahammar »Till John Kilands minne» 10; 2049 A. K. S. Gbg »Åt Herren» 15; 2050 O. M. Skillingaryd att anv. e. givis önskan 100; 2051 L. H. Klågerup d:o 25; 2052 H. Ö. Solvesta 25; 2053 Madängs kristl. ungför. gm E. K. 75; 2054 A. S. Finnforsfabet 5; 2055 Mongolgrp Höganäs gm E. R. 130; 2056 Lerums skogars kristl. ungför. gm H. L. Stenkullen 10, H. L. d:o 10; 2058 A. J. Onämnd Mariestad 25; 2059 Y. J. Falerum 50; 2060 E. R. Aplared 30; 2061 Görslövs syf. gm I. J. Höganäs 75; 2062 H. O. Sälboda 50; 2063 O. A. Linkpg 10; 2064 H. S. Vänersborg 10; 2065 E. A. J. Bromma 200; 2066 A. J. Lindesberg 15; 2067 E. S. Edberg 10; 2068 Ask-Gryttinge mongolvänner gm I. S. Svalöv 658; 2069 A. P. Skälderviken 200; 2070 I. J. Malmö 25; 2071 V. F.